

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžp/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200227
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012200227.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, IČO 31 303 862 s adresou Tulčák č. 26, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova č. 20, 042 83 Košice (ak-ira@stonline.sk), proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. januára 2013 č. k. 2 S 52/12-104, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. januára 2013 č. k. 2 S 52/12-104 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 8690/2011-1.10 (45/2011-rozkl.) z 28. novembra 2011 v spojení s rozhodnutím Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odbor výkonu štátnej správy č. 3871/2011-2.2 z 21.09.2011 r u š í a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 740,07 € z titulu právneho zastúpenia.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

A)

1. Rozhodnutím č. 8690/2011-1.10 (45/2011-rozkl.) z 28. novembra 2011 (č.l. 21) minister životného prostredia Slovenskej republiky postupom podľa § 61 ods. 2 a 3 v spojení s § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného č. 3871/2011-2.2 z 21.09.2011 o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 543/2002 Z.z.“) zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri

Lúčky.

Zmena prvostupňového rozhodnutia spočívala v určení, že odstrel možno zrealizovať na lokalite Machnatô, k.ú. A., odo dňa právoplatnosti rozhodnutia do 30.11.2011 poslieďkou a postriečkou a od 01.06.2012 do 30.11.2012 poslieďkou a postriečkou. V ostatných častiach zostal výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený.

Podľa § 61 ods. 2 Správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Podľa § 61 ods. 3 Správneho poriadku ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

2. Svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že dňa 31.01.2011 mu bola doručená žiadosť Poľovníckej spoločnosti Lúčky o udelenie výnimky z § 35 ods. zák. č. 543/2002 Z.z. za účelom regulačného lovu medveďa hnedého v roku 2011 v počte 1 kus. V žiadosti uviedol žiadateľ odhadované údaje o počte medveďov v poľovnom revíri, pričom žiadosť odôvodnil tým, že stav medveďov v poľovnom revíri je neprimeraný, dochádza k častým stretom medveďa s ľuďmi, vznikajú škody na včelstvách, poľnohospodárskych zvieratách aj poľovnej zvery.

K žiadosti doložil žiadateľ žiadosť starostu obce Lúčky o riešenie problému s medveďmi, ktoré predstavujú nebezpečenstvo s možnosťou napadnutia občanov. Ďalej pripojil list riaditeľky spoločnosti Kúpele Lúčky, a.s., ktorým žiada o pomoc v súvislosti s bezpečnosťou kúpeľných hostí, nakoľko medvede sú v okolí kúpeľov premnožené, pričom zaznamenali ich pohyb už aj v areáli kúpeľov, čo považujú za vážne.

3. Na základe žiadosti žalovaného vypracovala Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky (ďalej len „ŠOP SR“) stanovisko k regulačnému odlovu medveďa hnedého v roku 2011, v ktorom uviedla čas, spôsob a podmienky odlovu.

Podľa vyjadrenia ŠOP SR sa uskutočnilo (17.02.2011) stretnutie pracovníkov z odboru zoológie z dotknutých území, kde boli predložené žiadosti na povoľovanie výnimiek na regulačný odlov medveďa hnedého v roku 2011 a boli dohodnuté podmienky regulačného odlovu v uvedenom roku.

4. Podľa záverov uvedených v zázname z tohto pracovného stretnutia škoda spôsobená veľkými šelmami na poľnohospodárskych kultúrach, poľovnej zvery, včelstvách, majetku, hospodárskych zvieratách a zdraví obyvateľstva sa bude zohľadňovať pri vydávaní výnimky na odlov len v prípade, ak bude preverená zo strany ŠOP SR. Vyjadrenia obcí, ktoré sa budú nachádzať len v prílohách žiadostí o odlov medveďa hnedého, bez predchádzajúceho oboznámenia príslušnej organizačnej jednotke ŠOP SR o danej ohrozujúcej situácii s jedincami medveďa hnedého v ich intraviláne a v jeho blízkosti, sa nebudú zohľadňovať v stanovisku ŠOP SR pri navrhnutí vydania výnimky na odlov medveďa hnedého.

Uvedené stanovisko ŠOP SR aj s prílohami bolo žalobcovi doručené prostredníctvom listu zo 07.03.2011 ako podklady rozhodnutia. Žalobca sa k stanovisku v určenej lehote vyjadril s dôrazom, že splnenie podmienok stanovených zákonom na povolenie výnimky z ochrany medveďa hnedého nebolo preukázané.

5. Prvostupňovým rozhodnutím č. 3781/2011-2.2 z 21.09.2011 žalovaný v zmysle § 40 ods. 2 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. povolil výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a povolil žiadateľovi usmrtiť (odstrelom) jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Lúčky, pričom stanovil podmienky rozhodnutia v zmysle § 82 ods. 12 zák. č. 543/2002 Z.z.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z. chráneného živočícha je zakázané úmyselne odchyťvať alebo usmrcovať v jeho prirodzenom areáli vo voľnej prírode.

6. Vo vzťahu k otázke riadneho informovania žalobcu žalovaný poukázal na stanovisko ŠOP SR k žiadosti žiadateľa, zrekapituloval argumentáciu žalobcu z jeho vyjadrenia k podkladom rozhodnutia, pričom uviedol, že všetky žiadosti žiadateľov o povolenie usmrtiť medveďa hnedého v roku 2011 boli zaslané žalobcovi prostredníctvom jeho komunikačného odboru.

Žalovaný mal za to, že pokiaľ potreboval žalobca viac informácií o predmetnom konaní, potom mohol

využiť svoje právo v zmysle § 23 ods. 1 Správneho poriadku nazrieť do spisu a urobiť si z neho výpisy a odpisy.

7. Žalovaný sa v súvislosti s posúdením existencie alternatívy k povoleniu výnimky žalovaný zaoberal možnosťou odchyty medveďov a ich prípadného umiestnenia do zoologickej záhrady (ďalej len „ZOO“) alebo do iných lokalít, pričom oslovil všetky ZOO v Slovenskej republike aj v Českej republike, ktoré však o medveďa hnedého neprejavili záujem.

Nerealizovateľné je tiež podľa žalovaného premiestňovanie medveďov do iných lokalít z dôvodu, že odchytené synantropné medvede sú navyknuté hľadať potravu pri ľudských obydlíach, čím by sa len problém preniesol na iné miesto.

8. Vo vzťahu prevencie stretov medveďov s ľuďmi žalovaný tiež uviedol, že je potrebné udržiavať populáciu medveďa hnedého v takom počte a na takom areáli, aby nedochádzalo k jeho rozširovaniu tam, kde nie je dostatok prirodzenej potravy.

B)

9. Proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca rozklad. V rámci konania o rozklade žalovaný požiadal ŠOP SR o stanovisko vo veci regulačného odlovu chráneného druhu živočícha medveďa hnedého v roku 2012 a to z dôvodu, že vzhľadom na dĺžku správnych konaní v roku 2011 by rozhodnutia žalovaného o povolení výnimky v roku 2012 už nemuseli byť v praxi vykonateľné.

V odpovedi (bola zaslaná účastníkom konania) zaujala ŠOP SR stanovisko, podľa ktorého dôvod, pre ktorý bolo odporúčané vydať výnimky na odlov medveďov hnedých na predmetných poľovných revíroch, je stále aktuálny a nepominul sa.

10. Napadnuté rozhodnutie (viď bod č. 1) vydané ministrom životného prostredia (konkrétne zmenu výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia) žalovaný odôvodnil s odkazom na doplnené stanovisko ŠOP SR tým, že v čase nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia by už mohla byť lehota na vykonanie regulačného odstrelu nerealizovateľná.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

11. Proti uvedenému rozhodnutiu o rozklade podal žalobca žalobu z 02.02.2012 na Krajský súd v Bratislave.

12. Žalobca v žalobe najmä namietal, že v predchádzajúcom správnom konaní bolo porušené jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie (odkaz na § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku). Počas priebehu konania mu boli v priebehu konania doručené iba tieto listiny:

- stanovisko ŠOP SR zo dňa 01.03.2011, ktorého prílohou je záznam z pracovného stretnutia pracovníkov ŠOP SR ohľadom stanovenia podmienok odlovu medveďa hnedého, konaného dňa 17.02.2011 a

- stanovisko ŠOP SR k jednotlivým žiadostiam žiadateľov.

Tým, že správny orgán neoboznámil žalobcu, aké konkrétne podklady obsahujú informácie o minuloročnej regulácii a o škodách spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku, neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k týmto podkladom ani k spôsobu ich zisťovania, prípadne neumožnil mu navrhnúť ich doplnenie. Túto situáciu nebolo možné napraviť nahliadnutím do spisu postupom podľa ustanovenia § 23 ods. 1 Správneho poriadku, ako argumentoval žalovaný.

13. Okrem hore uvedenej vady ďalšia vada v konaní správneho orgánu nastala podľa žalobcu po vydaní prvostupňového rozhodnutia, keď ním vyžiadané stanovisko ŠOP SR zo dňa 03.11.2011 bolo doručené

len žalobcovi a nie jeho splnomocnenej právnej zástupkyňi, čím boli podľa žalobcu odňaté jeho práva vyplývajúce z § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

14. Taktiež žalobca namietal nesúlads výrokovej časti napadnutého rozhodnutia ministra s § 59 ods. 2 Správneho poriadku tvrdiac, že z výroku nevyplýva, že by minister rozklad zamietol. Žalobca ďalej namietal s poukazom na § 40 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. nedostatočné zistenie skutkového stavu, ako aj to, že správny orgán druhého stupňa neuvádza v odôvodnení rozhodnutia žiadne skutkové okolnosti nasvedčujúce tomu, že výnimka udelená rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa podľa § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. je dôvodná.

15. Tiež žalobca tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, nakoľko z obsahu odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmá žiadna konkretizácia dôvodov udelených výnimky na posudzovanú vec.

B)

16. Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že vydané rozhodnutia i postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

17. Pri vymedzení skutkového stavu krajský súd vychádzal pripojeného administratívneho spisu žalovaného. S odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p., § 32 ods. 1 a 2, § 33 ods. 1 a 2, § 23 ods. 1 a 4 Správneho poriadku vyslovil záver, že povinnosťou žalovaného bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti s účastníkmi tohto konania.

Inštitút súčinnosti je upravený na viacerých miestach Správneho poriadku (najmä § 3 ods. 2, § 33 ods. 2, či § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností účastníka správneho konania, ktorý má právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správneho orgánu predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dokaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie tejto povinnosti však nezbavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správneho orgánu ukladá zákonodarcia v ustanovení § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti, aj keď je účastník nečinný a správneho orgánu nenavrhne alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje.

18. Krajský súd ďalej zdôraznil, že účastník má v zmysle § 33 Správneho poriadku tiež právo vyjadrovať sa k podkladom rozhodnutia, ktoré zabezpečil správny orgán v priebehu konania, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je podľa krajského súdu predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k prietahom v konaní alebo iným komplikáciám.

Z uvedených dôvodov povinnosťou správneho orgánu je umožniť účastníkovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia oboznámil s dôkazmi a so všetkými podkladmi pre rozhodnutie vo veci, aby mal účastník zo skutkového hľadiska všetky informácie, ktoré má pred vydaním rozhodnutia správny orgán. Za týmto účelom by mal správny orgán oznámiť účastníkovi, že proces zhromažďovania podkladov rozhodnutia bol ukončený a že má možnosť sa pred vydaním rozhodnutia k veci vyjadriť. Iný prístup správneho orgánu podľa krajského súdu vytvára takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/55/2010, 5Sž/24/2008, 4Sžo/10/2011, 3Sžd/72/2009, poprípade rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 7A 112/2002 a 7As 40/2003).

19. Hoci na jednej strane krajský súd pripustil, že žalovaný neumožnil žalobcovi, aby sa mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť ku všetkým podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie (t.j. pripustil rozpor s § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku), tak na druhej strane dospel k záveru, že naplnenie práva účastníka na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia sa môže nepochybné realizovať aj inou formou (napríklad postupom podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o

slobode informácií/), ako možnosťou nazrieť do spisu.

Nakoľko tento postup aj žalobca využil, t.j. žalobca v zmysle citovaného zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) - ďalej len „zák. č. 211/2000 Z.z.“, požiadal o sprístupnenie vyššie opisovaných listín, a tieto mu boli všetky zaslané a to ešte pred vydaním rozhodnutia žalovaného o rozklade, získal tak podľa krajského súdu možnosť sa oboznámiť s uvedenými podkladmi rozhodnutia, hoci sa k nim dostal mimoprocenou cestou.

20. Pokiaľ ide o analýzy minuloročnej regulácie a analýzy škôd spôsobených medvedmi v predchádzajúcom roku, tieto z dôkazného hľadiska podľa krajského súdu neboli podkladmi rozhodnutia, nakoľko sa v písomne spracovanej podobe v spise nenachádzajú a žalovaný z nich nevyvodil žiadne konkrétne skutkové zistenia.

Takisto, vzhľadom na to, že žalobca bol v správnom konaní zastúpený advokátkou s plnomocenstvom na všetky úkony, tak krajský súd vyhodnotil doručenie podkladov rozhodnutia len žalobcovi, že nebolo vadou v konaní správneho orgánu, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

21. Pokiaľ ide o zmenu prvostupňového rozhodnutia v konaní o rozklade, je podľa krajského súdu z nej zrejmý dôvod zmeny. Navyše výrok druhostupňového rozhodnutia, podľa ktorého v ostatných (t.j. zmenou nedotknutých) častiach zostáva výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený, je podľa názoru krajského súdu v medziach zákona.

22. Pokiaľ ide o hmotnoprávnu stránku veci, krajský súd s odkazom na svoju staršiu judikatúru (napr. sp. zn. 2S 233/07) konštatoval, že celoročná druhová ochrana medveďa hnedého ako chráneného živočicha európskeho významu je zabezpečená na základe zák. č. 543/2002 Z.z., ktorý ustanovuje v súvislosti s uvedeným živočíšnym druhom zakázané činnosti a zároveň aj podmienky, za ktorých možno povoliť výnimku z ochrany. Povoľiť výnimku možno len za predpokladu, že neexistuje iná alternatíva a zároveň udelená výnimka neohrozí zachovanie populácie dotknutého druhu, pričom pre povolenie výnimky musí byť súčasne splnený niektorý z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 40 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z.z.

Na základe skutkových zistení je podľa názoru krajského súdu možné urobiť záver o tom, že sú splnené zákonné podmienky pre povolenie výnimky podľa § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z., pretože zo zhromaždených podkladov rozhodnutia v predmetnej veci vyplýva, že ohrozenie zdravia a bezpečnosti obyvateľov v predmetných lokalitách je natoľko závažné, že výrazne prevyšuje záujem na ochrane živočíšneho druhu medveďa hnedého.

23. Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného boli z hľadiska žalobných dôvodov v medziach zákona.

Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie tohto rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

24. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 08.04.2013 (č.l. 118) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, t.j. napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

Napadnutý rozsudok žalobca označil za nesprávny, pretože

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a zároveň
- rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalobcu.

25. Predovšetkým žalobca vyčítal konaniu v obidvoch stupňoch žalovaným, že v ich konaní sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto vadu žalobca identifikoval tak, že mu bola odopretá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie. Ďalej žalobca uviedol argumenty v obdobnom rozsahu ako v žalobe doručenej na krajský súd.

S názorom krajského súdu, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa pred rozhodnutím prvostupňového orgánu so všetkými podkladmi rozhodnutia, vyjadril nesúhlas, pretože tento nezodpovedá obsahu administratívneho spisu. Predovšetkým sa nemohol oboznámiť s ďalšími podkladmi rozhodnutia, a to najmä s listami starostu obce Lúčky a spoločnosti Kúpele Lúčky. Žalobca nemal možnosť ani mimoprocesnou formou byť oboznámený s ich obsahom, keďže nemajú vedomosti o tom, čo správny orgán prvého stupňa ako podklady rozhodnutia zhromaždil, nemohol ich ani žiadať na základe zák. č. 211/2000 Z.z. Konkrétny obsah týchto vyjadrení, na žiadosť koho boli vydané, čo konkrétne osvedčujú, však žalobcovi počas celého konania napriek tomu, že sa aktívne dožadoval sprístupnenia podkladov rozhodnutia spôsobom, ktorý mu Správny poriadok dáva k dispozícii, zostal neznámy.

26. Práve tieto podklady rozhodnutia podľa žalobcu mohli a mali byť konfrontované so závermi z pracovného stretnutia zo dňa 17. februára 2011, rovnako ako by s tými istými závermi pracovného stretnutia malo byť konfrontované vyjadrenie ŠOP SR, Správy TANAP-u v konkrétnej veci.

Za tohto stavu nie je možné skonštatovať, že by vada v konaní spočívajúca v neumožnení žalobcovi oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie, nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného.

27. Rovnako žalobca nesúhlasil s argumentáciou o zhojení vady v doručení dodatočného vyjadrenia ŠOP SR k posunu časového vymedzenia platnosti udelenej výnimky žalobcovi tým, že žalobca a jeho právna zástupkyňa mali o obsahu tohto vyjadrenia vedomosti.

Takisto žalobca odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že ministerstvo pri rozhodovaní vo veci prihliadalo aj na skutočnosti, ktoré sú mu známe z doterajšej úradnej činnosti na (str. 61, 1. odsek), označil za právne neakceptovateľné. Podľa žalobcu nie je v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko nie je žalobcovi odopretá vedomosť, ktoré skutočnosti majú byť známe z doterajšej činnosti ministerstva a z ktorej konkrétnej úradnej činnosti.

28. Žalobca rovnako nesúhlasil ani so záverom krajského súdu o tom, že pokiaľ ide o namietanú nemožnosť oboznámiť sa s „analýzou minuloročnej regulácie a analýzou škôd spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku“, v prejednávanej veci konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme neboli podkladom rozhodnutia a preto žalovaný nemal s čím oboznámiť žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Uvedený záver krajského súdu je podľa žalobcu v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, ako aj v rozpore s § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Totiž, pokiaľ skutočne v správnom konaní žiadna analýza regulácie z roku 2010 a škôd spôsobených medveďmi vykonaná nebola, potom správny orgán predtierať v konaní existenciu podkladov v skutočnosti neexistujúcich a navodzovať tak zdanie zisťovania skutočného stavu v inom rozsahu, ako toto zisťovanie v skutočnosti vykonal. Na druhej strane, pokiaľ by skutočne správny orgán prvého stupňa spomínanú analýzu vykonal, nie je zrozumiteľné z prvostupňového, ani napadnutého rozhodnutia, v akej forme bola táto analýza vykonaná a k akým zisteniam dospela.

B)

29. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 05.06.2013 (č.l. 154) vyplýva, že námietky žalobcu sa vzťahujú iba na procesný postup žalovaného v predmetnom konaní. Preto z nich nie je zrejmé, aký vzťah majú k samotnému predmetu konania, ktorý sa týka povolenia výnimiek z podmienok ochrany chránených živočíchov v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z.

Ďalej zdôraznil, že žalobca sa počas celého priebehu správneho konania nevyjadril k potrebe povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených živočíchov z dôvodu ohrozenia života a zdravia ľudí na danej lokalite, ani nepodal žiadny návrh, akým spôsobom (mimo odstrelu) je podľa jeho názoru potrebné riešiť vzniknutý problém spočívajúci v premnožení medveďa hnedého na danom území.

30. Tiež žalovaný upozornil, že po uplynutí lehoty od 01. júna 2012 do 30. novembra 2012, na ktorú bola obmedzená povolená výnimka na odlov jedného jedinca medveďa hnedého, odpadol v danej veci dôvod na ďalšie konanie a súčasne v zmysle § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z.z. uplynutím času, na ktorý bolo vydané, stratilo platnosť aj samotné napadnuté rozhodnutie. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovie odvolaniu žalobcu, zruší v danej veci prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie žalovaného a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, žalovaný nebude môcť zvoliť v novom konaní iný postup, než že zastaví konanie podľa § 82 ods. 9 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z.

31. Napriek odstráneniu vytýkaných nedostatkov v procesnom postupe žalovaného teda v uvedenom konaní nebude možné zo strany žalovaného rozhodnúť v danej veci spôsobom, ktorý by bol pre žalobcu ako účastníka konania výhodnejší, alebo mu poskytol vyššiu ochranu jeho práv a právom chránených záujmov a odstránenie uvedených nedostatkov v procesnom postupe žalovaného sa tiež nedotkne predmetu konania - povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov.

Vzhľadom na to, že vrátením veci žalovanému by sa dosiahlo iba opakovanie správneho konania bez možnosti dosiahnuť vo veci odlišný výsledok (čo si žalobca musí v tomto štádiu konania uvedomovať), žalovaný zastáva názor, že odvolanie podané žalobcom je neopodstatnené a motivované iba snahou o získanie trov konania na úkor žalovaného. Pri tomto právnom názore žalovaný odkázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4SŽ/98-102/02 zo 17. decembra 2002, ktorého relevantnú časť žalovaný citoval.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil rozsudok krajského súdu a zamietol podané odvolanie žalobcu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

34. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, preto ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

35. V takto určenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd nestotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom a ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či nenaplnenie práva účastníka

byť pred rozhodnutím správneho orgánu najmä oboznámený s podkladmi rozhodnutia je možné konvalidovať sprístupnením požadovaných informácií postupom na základe zák. č. 211/2000 Z.z. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

36. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobcom, a preto odvolaciemu súdu neprislúcha takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia (s výnimkou zachovania konštantnej judikatúry), hoci s prv menovaným by mohli byť tesne zviazané nielen dôsledkami, ale aj účastníkmi.

37. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu k procesnej čistote postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

1) K právu oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia:

38. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku, ako aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bol na základe rozkladu žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zák. č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie medveďa hnedého v dotknutom poľovnom revíri.

39. Predovšetkým sa Najvyšší súd stotožňuje s tvrdením, že povinnosť správneho orgánu uvedená v § 33 v spojení s obdobnou zásadou zakotvenou v § 3 ods. 2 Správneho poriadku dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli efektívne naplniť svoje právo a oprávnené záujmy obhajovať, t.j.

- vyjadriť k jeho podkladu (podkladom) a k spôsobu jeho zistenia, prípadne

- navrhnúť ich doplnenie,

nemožno v nijakom prípade nahrádzať paušálnym odkazovaním účastníka konania na jeho práva uvedené v § 23 Správneho poriadku.

V tomto smere žalovaný pochybil a úlohou krajského súdu bolo posúdiť dopady uvedeného pochybenia na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

40. Je nepochybné, že zákonodarca prostredníctvom hore uvedených ustanovení uložil povinnosť konajúcemu správne orgánu, aby k poskytnutiu tejto možnosti došlo až v čase, kedy doteraz prebiehajúce konanie správneho orgánu naplnilo svoj účel tým, že v krátkom čase sa očakáva vydanie rozhodnutia. Preto jedným z legitímne možných podkladov, ktoré mal zákonodarca na mysli pri koncipovaní ustanovení § 47 ods. 3 Správneho poriadku, resp. obdobných ustanovení v autonómnych správnych konaniach, je stanovisko, t.j. námietky alebo návrhy účastníkov konania k zhromaždeným podkladom rozhodnutia.

Samozrejme, ani v tomto štádiu konania, t.j. využitie práva účastníkom vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, prípadne navrhnúť nové podklady (dôkazné prostriedky), nezbavuje správny orgán

povinnosti pri návrhoch účastníkov konania, a najmä pre oblasť doplnenia skutkových zistení uplatniť zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Preto za naplnenie povinnosti vyplývajúcej správneho orgánu nielen z ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku, ale aj z iných medzinárodnoprávných aktov (viď body č. 43 až 46) nemôže Najvyšší súd považovať to, že až v odôvodnení rozhodnutia správny orgán poskytuje informáciu, či a aké podklady, resp. dôkazné prostriedky boli zadovážené a aké skutočnosti z nich v procese dokazovania pre vydané rozhodnutie by mohli vyplývať. Takýto prístup správneho orgánu k sprístupneniu podkladov judikatúra jednoznačne označuje za nesúladný s účelom ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku (m.m. rozsudok Najvyššieho správneho súdu /ČR/ č. k. 7A 112/2002-36 zo 14.11.2003), ktorého účelom, ako už bolo vyššie uvedené (viď bod č. 39), je umožniť účastníkovi nielen sa oboznámiť s obsahom a rozsahom podkladových informácií pre rozhodnutie, ale aj včas pred vydaním rozhodnutia uplatniť svoje výhrady k tomuto súboru listín a údajov (viď § 47 ods. 3 Správneho poriadku in fine).

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

41. Iný postoj musí Najvyšší súd zaujať v situácii, keď účastník konania sám predloží všetky podklady rozhodnutia a správny orgán ich nedoplní tak, aby vykonal zásadné dôkazy, o ktorých by účastník nemal vedomosť. Potom by sa pre účastníka takáto výzva stala iba formálnym úkonom, ktorý zákonodarca nemal na mysli. Za takto opísanej situácie mlčanie správneho orgánu je logické, avšak toto nie je predmetom prieskumu v prejednávanej veci.

42. Jednou z možných foriem oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia (nie však v potrebnom rozsahu a v časovom okamihu pred rozhodnutím) je nahliadnutie do administratívneho spisu. V súvislosti s uvedeným procesným úkonom Najvyšší súd (rozsudok sp. zn. 4Sžo/10/2011 z 23. marca 2011) judikoval nasledujúci právny názor:

„Cieľom tejto úpravy je posilniť právo účastníka konania na informácie týkajúce sa priebehu a výsledkov konania. Zmyslom využitia tohto procesného práva v priebehu správneho konania je predovšetkým prispieť k získaniu prehľadu o všetkých doterajších úkonoch správneho orgánu tak, aby na základe poznatkov a podľa vlastnej úvahy mohol účastník konania využívať ďalšie procesné práva, predovšetkým právo navrhovať dôkazy a doplnenie podkladov. Takéto zákonné právo môže účastník konania a jeho právny zástupca využívať v ktoromkoľvek štádiu konania. Uplatňovať ho možno vždy voči konajúcemu orgánu, u ktorého sa spis nachádza. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je správny orgán povinný umožniť realizovať procesné právo účastníka len čo o to požiada.“

43. Pri hore citovaných právnych názoroch netreba ani opomenúť zásady procesného správneho práva zakotvené v rôznych právnych nástrojoch Rady Európy, ktoré sa stávajú záväznými smernicami pre každý členský štát uvedenej medzinárodnej organizácie, pokiaľ si členské štáty chcú udržať požadovaný štandard ochrany základných práv a ľudských slobôd, a to najmä s dôrazom na to, aby účinné súdne preskúvanie úkonov správnych orgánov pri ochrane práv a záujmov jednotlivcov bolo chápané ako základný prvok systému ochrany ľudských práv (viď 4. recitál Odporúčania č. /2004/20 Výboru ministrov Rady Európy o súdnom prieskume správnych aktov). Tým je nutné na úrovni Slovenskej republiky ich akceptovať ako významný formálny prameň správneho práva v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (m.m. rozsudok sp. zn. 1 SŽp/1/2010 bod č. 151, resp. sp. zn. 1 SŽr/106/2012). Práve dodržiavaním a ďalšou realizáciou ľudských práv a základných slobôd je základný cieľ Rady Európy zakotvený v čl. 1 písm. a) a b) Štatútu Rady Európy napĺňaný.

Je nepochybné, že ochrana občanov s prihliadnutím na procesné otázky správnych konaní, ktoré sa ich týkajú, je súčasťou ochrany základných práv a ľudských slobôd jednotlivcov, ktorá je, ako už bolo uvedené, základným cieľom Rady Európy, čo táto medzinárodná organizácia potvrdzuje prostredníctvom svojho Štatútu. V súvislosti s uvedeným má Najvyšší súd na mysli najmä zásadu prístupu k informáciám obsiahnutú v Rezolúcii č. (77) 31.

Podľa 2. zásady (prístup k informáciám) Rezolúcie č. (77)31 Výboru ministrov Rady Európy o ochrane jednotlivcov vo vzťahu k aktom správnych orgánov je dotknutá osoba na základe svojej žiadosti

oprávnená byť informovaná pred tým, ako je akt správneho orgánu vydaný, o všetkých jeho dostupných skutočnostiach (podkladoch), a to vhodnými prostriedkami.

44. Je tiež nepochybné, že zásada prístupu k informáciám dopĺňa zásadu byť vypočutý, ktorá sa nachádza na prvom mieste v citovanej Rezolúcii. Zásada prístupu k informáciám má svoju podstatu v realizácii dotknutej osobe efektívne vykonávať svoje právo byť vypočutý umožnením jej prístupu k relevantným podkladom, od ktorých sa dotknutý akt správneho orgánu má zakladať (odvíjať).

Pojem podklad je v citovanej rezolúcii chápaný tak, aby zahŕňal všetky relevantné skutočnosti s naznačením väzby k právnemu základu úkonu správneho orgánu. Pritom označenie dostupné podklady je nutné chápať ako tie podklady, ktoré má správny orgán k dispozícii v čase, keď požiadavka účastníka je vznesená a môžu byť sprístupnené osobe v rovnakej forme, ako sú uložené v spise. Výnimku vytvárajú neverbálne, t.j. kódované údaje alebo informácie obsiahnuté v počítačoch, či iných technických nosičoch, ktoré sa musia sprístupniť osobe v čitateľnej forme.

45. Hore uvedená rezolúcia nešpecifikuje nástroje či postupy, prostredníctvom ktorých je dotknutá osoba informovaná o relevantných podkladoch, avšak preferuje umožnenie prístupu do administratívneho spisu. Slovné spojenie „vhodnými prostriedkami“ umožňuje správnenmu orgánu zvoliť si (a to na vlastnú zodpovednosť) prostriedok najlepšie vyhovujúci cieľu opísanej zásady v súlade so správnu praxou.

Ohľadne príležitosti odmietnuť sprístupnenie vybraných údajov (informácií) s odôvodnením, že väčšinový verejný záujem je dotknutý alebo z dôvodu utajenia informácie, je nutné prihliadnuť na dobrý výkon verejnej správy, t.j. že verejná správa sa nesmie dostať do protikladu so záujmami tretích osôb - tým sa najmä myslí záujem na zachovaní dôvernosti informácie získanej správnym orgánom počas konania, alebo verejný záujem na zachovaní štátom utajovaných skutočností zabezpečujúcich verejný poriadok, poprípade verejné zdravie.

46. Takisto citovaná rezolúcia nič nenaznačuje v tom duchu, že je nutné nanucovať dotknutej osobe prístup k podkladom rozhodnutia. Ide o jej právo, ktoré si tiež nemusí uplatniť. Potom jednotlivec nemôže byť sankciovaný za takýto postup.

Ak však nie je možné nad všetky pochybnosti prijať záver, že toto svoje procesné právo v konkrétnej veci si jednotlivec nechce uplatniť, potom správnenmu orgánu vzniká povinnosť mu pre realizáciu práva zabezpečiť všetky adekvátne podmienky. Toto sa s určitými obmedzeniami vzťahuje aj na ukončené administratívne konania pod tou podmienkou, že dotknutá osoba musí napríklad preukázať snahu o revíziu výsledku uvedeného konania.

47. V inom rozhodnutí (vyššie citovaný rozsudok sp. zn. 1 Sžp/1/2010 zo 14.05.2013) Najvyšší súd judikoval právny názor k otázke oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia z pohľadu úplnosti administratívneho spisu pri každom nahliadnutí do spisu (t.j. aj v prípade oboznamovania sa s podkladmi rozhodnutia), že :

„157. Spravodlivosť konania pred správnym orgánom si vyžaduje zabezpečiť účastníkom, aby v plnom rozsahu bolo uplatnené zo strany konajúceho správneho orgánu ich právo byť pasívne informovaný o priebehu konania. S týmto základným procesným právom je tesne spojené, resp. ho vykonáva právo účastníka nahliadnuť do administratívneho spisu.

V súvislosti s uvedeným je nutné zdôrazniť najmä to, že nakoľko prevažujúca časť konaní pred správnym orgánom neumožňuje argumentačnú konfrontáciu formou ústneho pojednávania s tvrdeniami, ktoré sa stávajú základom odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, potom nahliadnutie do spisu sa stáva pre účastníka základným spôsobom pre nadobudnutie informácií o priebehu a možnom výsledku konania, t.j. základným spôsobom pre možnú obranu svojich práv.

158. Z uvedeného práva na nahliadnutie do spisu vyplýva správnenmu orgánu aj povinnosť zabezpečiť účastníkovi v plnom rozsahu uplatnenie tohto práva. Tomuto nevyhovuje paušálny prístup správneho orgánu v tom, že účastníkovi dá k dispozícii súbor dokumentov a listín, ktoré označí za spis.

Naopak, účastník musí mať zo strany správneho orgánu nielen po materiálnej stránke (t.j. umožnenie samotného prístupu k listinám a nosičom informácií v spise založeným aj s technickou podporou), ale aj po formálnej stránke (t.j. umožnenie k časovo úplnému rozsahu spisu správneho orgánu) zabezpečené právo na nahliadnutie do spisu.“

Preto je pri preskúmaní zákonnosti poskytnutia možnosti oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia nutné prihliadať nielen na reálne poskytnuté množstvo podkladov, ale aj na overenie si vedomosti účastníka, že rozsah mu poskytnutých podkladov sa stotožňuje s rozsahom, ktorý má k dispozícii správny orgán. Táto informácia o úplnosti sa najmä zabezpečuje prostredníctvom rôznych evidenčných prehľadov, resp. obsahu spisu.

48. Zhrnutím hore uvedených právnych názorov Najvyšší súd získal záver, že oznámenie správneho orgánu o možnosti si uplatniť právo podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku ponúka účastníkovi informáciu, že

- rozsah a obsah jednotlivých podkladov obsiahnutých v administratívnom spise vytvára u správneho orgánu legitímny záver o tom, že skutkový stav je riadne zistený a z neho vyplývajúce závery mu umožňujú prijať rozhodnutie v konaní (t.j. materiálnu stránku konania), a že
- v blízkom čase bude prijaté rozhodnutie (t.j. časovú stránku konania),
- ktoré má účastník možnosť spochybniť svojimi námietkami o neúplnosti, resp. nesprávnosti podkladov.

49. Preto iba ponúknutie niektorých podkladov rozhodnutia mimoprocesným spôsobom (t.j. podľa zák. č. 211/2000 Z.z.), resp. zaslanie selektívnym spôsobom určeného podkladu (list zo 07.03.2011) nie je možné vo svetle hore uvedených názorov chápať ako naplnenie práva účastníka byť oboznámený s dostupnými podkladmi rozhodnutia, resp. s možnosťou ich kritizovať v zmysle citovaného ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku, a ako také je nutné ho označiť pri absencii výzvy správneho orgánu za takú vadu konania, ktorá má podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

2) K riadnosti odôvodnenia výnimky zisteným skutkovým stavom:

50. Ďalej Najvyšší súd konštatuje, že v obsahu pripojeného spisu sa zväčša vyskytujú iba všeobecné konštatovania o premnožení medveďa hnedého, v dôsledku čoho nasledujú pripojené argumenty o ohrození človeka, a škodách medveďom spôsobených, avšak konkrétne údaje nie sú zistiteľné ani zo správ ŠOP SR, v ktorých sa taktiež uvádza viac menej len konštatácia premnoženosti medveďa hnedého a to i v blízkosti ľudských obydľí, spôsobené škody a najmä metodika výkonu odlovu, či odstrelu medveďa hnedého vo vopred určených lokalitách.

51. Odvolaciemu súdu v súlade so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžp/3/2013 z 21.08.2013 je zrejmé, že odborníci ŠOP SR, CHKO NAPANT-u, či dotknutých poľovníckych združení majú konkrétne skúsenosti, ktoré ich oprávnené vedú ku konštatovaniu o premnoženosti medveďa hnedého nielen na území Slovenskej republiky, ale i v konkrétnej lokalite, o prípadných útokoch tohto chráneného živočícha na človeka, či jeho majetok.

Avšak bez toho, aby správny orgán - v tomto prípade žalovaný - zadovážil do spisu a v správnom konaní vykonal za prítomnosti účastníkov konania a vyhodnotil konkrétne podklady, správy, tvrdenia, či vysvetlenia o konkrétnych údajoch, nie je možné vysloviť spoľahlivý záver, ktorý je obsiahnutý v napadnutom a preskúmanom rozhodnutí.

52. Navyše, ak je konanie žalovaného a jeho prvostupňového správneho orgánu spojené s takými procesnými nedostatkami ako je nedoručovanie podkladov k rozhodnutiu účastníkovi konania, resp. jeho právnej zástupkyňi a spoliehajú sa na iné mimoprocesné postupy, čo má následne vplyv na zistenia skutkového stavu a zákonnosť samotného rozhodnutia o povolení výnimky, nemožno akceptovať také rozhodnutie ako zákonné a vecne správne, a to ani v prípade, ak by po dodržaní všetkých procesných postupov v zmysle zákona došlo k vydaniu zhodného rozhodnutia s napadnutým, pretože to dopredu určiť nie je možné, a najmä sa tým porušujú základné pravidlá konania a Ústavou Slovenskej republiky i Dohovorom o základných ľudských právach a slobodách garantované práva žalobcu - v danom prípade právo na spravodlivý proces.

Podľa § 25 ods. 5 Správneho poriadku ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomu zástupcovi. Ustanovenia odsekov 1

až 3 sa vzťahujú na toto doručovanie. Ak však účastník konania má osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.

53. Z ustanovení § 32, 33 ods. 2 a 47 ods. 3 Správneho poriadku nepochybne vyplýva zvýšený dôraz zákonodarcu na úplný rozsah podkladov rozhodnutia a ich riadne vyhodnotenie, ako aj na jeho zámer, že správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie bez limitácie (viazanosti) návrhmi účastníkov konania. Zákonodarcu demonštratívne ako podklady pre rozhodnutie označil podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Pre postup správneho orgánu podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. je v každom konkrétnom prípade nevyhnutné

- preveriť nielen neexistenciu inej alternatívy riešenia problému premnoženia medveďa hnedého než len povolením odstrelu jedného jedinca, tak aby nebola ohrozená jeho populácia,
- ale tiež preukázanie, že správny orgán koná v záujme verejnej bezpečnosti ľudí, aby v tomto prípade mohol byť kvalifikovaný ako odôvodnený.

Podľa § 40 ods. 2 zák. č. 543/2002 Z.z. orgán ochrany prírody môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených druhov, vybraných druhov rastlín a vybraných druhov živočíchov, a to len v prípade, že neexistuje iná alternatíva a výnimka neohrozí zachovanie populácií dotknutých druhov; ak ide o druhy vtákov a vybrané druhy živočíchov uvedené v osobitnom predpise, výnimku na ich lov povoľuje ministerstvo pôdohospodárstva.

Podľa § 40 ods. 3 zák. č. 543/2002 Z.z. výnimku podľa odseku 2 možno povoliť v záujme verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti ľudí a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj v záujme iných nevyhnutných dôvodov vyššieho verejného záujmu vrátane tých, ktoré majú sociálny alebo hospodársky charakter a tých ktoré majú priaznivé dôsledky zásadného významu na životné prostredie.

54. Žalovaný tvrdí preukázanie skutočnosti, že ani oslovené ZOO na Slovensku či v Českej republike nemali záujem o jedinca medveďa hnedého. V pripojenom spise žalovaného sa však o tom žiaden záznam nenachádza. Toto je potrebné do spisu založiť. Inú alternatívu riešenia problému premnoženia v danej lokalite neskúmal.

Takisto v administratívnom spise nie je založená žiadna zmienka o tom, aká je skladba súčasnej populácie medveďa hnedého na území dotknutého poľovníckeho združenia. Odvolací súd nemá na mysli samotné počty medveďov, ktoré zrejme, hoci rozporuplne vyplývajú zo samotnej žiadosti (poľovnícke združenie ako žiadateľ) o povolenie výnimky, ale najmä vek jedincov, ich pohlavie a zdravotný stav tak, aby bolo zaistené, že odlovom jedného jedinca nedôjde k takému stavu v danom teritóriu, ktorý by mohol viesť k ohrozeniu populácie tohto chráneného živočicha.

55. Vysokú prioritu (viď zákonný text citovaný pri bode č. 51) má podľa Najvyššieho súdu preukázanie skutočnosti, že správny orgán povolil výnimku v záujme verejnej bezpečnosti ľudí. V tomto smere určite nepostačuje poukázanie na určité príhody zo života a na neidentifikovateľné osoby. Vážne strety človeka s medveďom, pri ktorých je ohrozený majetok, či dokonca zdravie a život človeka sú nepochybne zadokumentované na obecných úradoch, v zdravotníckych zariadeniach alebo nemocniciach, na príslušných útvaroch Policajného zboru, či na Hasičskom a záchrannom zbore, minimálne však v miestnej tlači.

Odtiaľ je povinný správny orgán nielen čerpať zdroje informácií, ale vyhodnotiť ich závažnosť na prejednávanej veci. Prítom ale nepostačuje samotné stretnutie medveďa s človekom, ale musí ísť o stretnutie atypické nielen miestom (napr. v mestskej či záhradkárskej lokalite, kde je veľká migrácia ľudí), ale aj a najmä správaním sa medveďa voči človeku (agresivita a nedostatok prirodzenej plachosti).

56. Napokon, v takom prípade by sa výnimka nemala vzťahovať na akéhokoľvek jedinca, tak ako bolo rozhodnuté v konkrétnom prípade, ale o presne a nezameniteľne identifikovaného jedinca, ktorý má v danej lokalite najväčšie sklony k prenikaniu do ľudskej civilizácie, nemá obavy z ľudí, či je dokonca pri stretnutí s ľuďmi agresívny a nedá sa jeho aktivitám iným spôsobom zabrániť, t.j. najmä odplášiť či odohnať.

57. Aj z napadnutého rozhodnutia vyplynulo (viď stanovisko ŠOP SR 490/2011 z 1. marca 2011 v pripojenom administratívnom spise bod 3. na str. 1 dole), že

„Zásady zásahu do populácie - aj napriek žiadostiam o odstrel jedincov vyššej váhovej kategórie odporúčame elimináciu jedincov odstreľom len do kategórie 100 kg, resp. šírka laby nepresahuje 12 cm a zároveň dĺžka zadnej laby nepresahuje 21 cm,

Druh odlovu: v rámci doručených žiadostí odporúčame aplikovať len regulačný odlov. Ochranný odlov neodporúčame, pretože v súčasnej dobe neexistuje dôvod na udelenie výnimky na tento druh odstrelu. V budúcnosti sa však nebránime navrhnutiu ochranného odstrelu v súvislosti s mimoriadnymi okolnosťami“.

58. Avšak odvolaciemu súdu z preskúmaného rozhodnutia vôbec nevyplynulo, či sa týmto záväzným odborným podkladom ŠOP SR žalovaný zaoberal, pretože nie je možné ustáliť rozdiel medzi regulačným a ochranným odlovom, pričom výkladom ustanovení § 40 ods. 2 a 3 zák. č. 543/2002 Z.z. to nahradiť nemôže ani odvolací súd, keďže ide o odbornú otázku.

59. Z týchto dôvodov nespochybňujúc závery, znalosti a zistenia žalovaného a jeho odborných orgánov Najvyšší súd konštatuje popri hore uvedenej vade v konaní (viď bod č. 49) nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý tak, ako bol zistený doposiaľ, nemôže byť podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia.

60. Pokiaľ ide o analýzy minuloročnej regulácie a analýzy škôd spôsobených medveďmi v predchádzajúcom roku, na ktoré poukazoval žalovaný v liste, ktorým žalobcu oboznamoval s podkladmi rozhodnutia, tieto z dôkazného hľadiska neboli podkladmi rozhodnutia, nakoľko sa v písomne spracovanej podobe v spise nenachádzajú a žalovaný z nich nevyvodil žiadne konkrétne skutkové zistenia, o ktoré by oprel rozhodnutie o výnimke.

61. Je nepochybné, že odborné orgány ŠOP SR, ktoré v konaní o udelenie výnimiek zaujímajú stanoviská pre potreby rozhodovania žalovaného, monitorujú stav medveďov v jednotlivých lokalitách ich výskytu, vyhodnocujú škody spôsobené medveďmi i realizáciu udelených výnimiek, o čom nepriamo svedčia aj vyjadrenia ŠOP SR k jednotlivým žiadostiam žiadateľov o výnimku.

Nakoľko v prejednávanej veci však žiadne konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme neboli podkladom rozhodnutia, preto vlastne nastal procesne absurdný výsledok, že žalovaný nemal s čím žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku oboznamovať. Avšak na správnu aplikáciu ustanovenia § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. mali takéto analýzy tvoriť podklad vydaného a preskúmaného rozhodnutia, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu ich v písomnej podobe založiť do spisu.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. chráneného živočícha je zakázané úmyselne odchyťvať alebo usmrcovať v jeho prirodzenom areáli vo voľnej prírode.

62. V súvislosti s hore uvedeným preto Najvyšší súd konštatuje, že po podaní návrhu na výnimku z ustanovenia § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. poľovným združením je povinnosťou prvostupňového správneho orgánu zadovážiť podklady, ktoré svedčia alebo vyvracajú existenciu skutočností uvedených v žiadosti, vrátane odborných podkladov, posudkov, či vyjadrení, následne predložiť ich na vyjadrenie účastníkom konania a na základe podkladov i vyjadrení účastníkov k nim rozhodnúť a to, či už bez alebo po nariadení ústneho pojednávania.

63. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo úlohou správneho orgánu - žalovaného - pri úplnom a riadnom zisťovaní skutkového stavu, zabezpečiť prostredníctvom svojich odborných orgánov (ŠOP SR) konkrétne analýzy zachytené v písomnej forme o stave medveďov v jednotlivých lokalitách, ich výskyte, vyhodnocovaní spôsobených škôd medveďmi i o realizácii udelených výnimiek na ich odlov.

Nemožno však iba konštatovať, že k porušeniu zákona nedošlo preto, že žalovaný nemal v danom prípade s čím oboznámiť účastníka konania. Bolo totiž jeho povinnosťou taký dôkaz zabezpečiť, vykonať a predložiť v zmysle citovaného ustanovenia pred rozhodnutím žalobcovi na oboznámenie. Iba

v prípade notoricky a verejne známej skutočnosti túto preukazovať netreba. To sa týka aj konštatovania, že žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán vychádzal zo svojich poznatkov, skúseností a podkladov vedených v iných konaniach. Vždy bude treba každý taký podklad zadovážiť i v písomnej podobe a predložiť ho na vyjadrenie účastníkom konania.

64. V rozhodnutiach týkajúcich sa povoľovania výnimiek na odstrel medveďa hnedého, ak má byť dôvodom pre povolenie výnimky ochrana zdravia a bezpečnosti obyvateľov, mal by správny orgán v konaní požadovať od žiadateľa doloženie určitej formy monitoringu pohybu najmä synantropných medveďov v blízkosti ľudských sídiel a zdokumentovať prípady agresívneho správania medveďov, aby bolo možné z takýchto konkrétnych okolností vyvodiť opodstatnenú obavu o zdravie a bezpečnosť obyvateľov. Povolenie výnimky z uvedeného dôvodu má mať predovšetkým preventívny charakter, jej realizáciou sa má predchádzať nebezpečným stretom človeka s medveďom predovšetkým mimo miest jeho prirodzeného výskytu, najmä v intraviláne obcí a v blízkosti ľudských obydlií.

Keďže poľovný revír, ktorého sa žiadosť o výnimku týkala, je prirodzeným miestom výskytu medveďa hnedého, nie je podľa názoru súdu možné z každého prípadného stretu človeka s týmto zvieratkom vyvodiť reálnu hrozbu pre život a zdravie obyvateľstva. Musí ísť o zdokumentovaný výskyt jedincov tohto živočíšneho druhu mimo svojho prirodzeného lesného areálu, kde jeho prítomnosť predstavuje reálnu hrozbu pre človeka.

65. Na záver Najvyšší súd dopĺňa, že absolútne nemožno akceptovať názor prezentovaný v odvolaní žalovaným (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžp/3/2013 z 21. augusta 2013), že napriek vytýkaným formálnym procesným pochybeniam výsledok ďalšieho správneho konania bude spočívať pre uplynutie lehôt v zastavení konania, resp. ak by nedošlo k uplynutiu lehôt aj napriek procesným pochybeniam, by došlo k vydaniu zhodného rozhodnutia s napadnutým, pretože ani zistené procesné pochybenia nemôžu ovplyvniť premnoženie populácie medveďa hnedého a zabezpečiť riešenia problémov, ktoré sú s tým spojené v konkrétnych dotknutých regiónoch.

3) K postaveniu žalobcu:

66. Najvyšší súd bol postavený aj pred otázku vyriešenia procesných dôsledkov napadnutého rozhodnutia o rozklade, ktoré bolo vydané na hlavičkovom papieri s označením „Minister životného prostredia Slovenskej republiky József Nagy“ a menovaným ústavným činiteľom rozhodnuté a podpísané.

67. Napriek uvedenému nemôže Najvyšší súd v súlade s ustanovením § 61 Správneho poriadku a svojou doterajšou judikatúrou súhlasiť s myšlienkou, že by úradnú osobu uvedenú v napadnutom rozhodnutí aj označil za správny orgán. Uvedený názor má svoj základ v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo/72/2007, ktorého podstatnú časť cituje:

„..... Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Právnu subjektivitu má samotné ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Odvolací súd posúdil otázku pasívnej legitímácie ministra výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a dospel k záveru, že minister výstavby a regionálneho rozvoja nie je sám osebe správnym orgánom, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu. Rozhodovanie v prvom i druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa. Pri rozhodovaní o rozklade ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia. Svedčí o tom napríklad aj judikatura prvorepublikového Najvyššieho správneho súdu, konkrétne jeho nález z 23. októbra 1947 č. 302/46-7 publikovaného v Bohuslavovej zbierke náleзов Najvyššieho správneho súdu vo veciach administratívnych pod číslom Boh. A 1729/47 30296, podľa ktorého ministerstvo je úradom predstavujúcim súhrn osobných a vecných prostriedkov zorganizovaných do jedného celku za účelom výkonu určitého vymedzeného úseku verejnej správy. Ministerstvo je organizované monokraticky; vedené je členom vlády menovaným prezidentom na návrh predsedu vlády. Na základe týchto skutočností pojmy minister výstavby a regionálneho rozvoja a ministerstvo výstavby

a regionálneho rozvoja je možné považovať za pojmy identické; nejde preto o prekážku brániacu rozhodnutiu o odvolaní.

Súd prvého stupňa preto správne označil žalovaného, t.j. Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, v súlade s ustanovením § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.“

Podľa § 61 ods. 1 Správneho poriadku proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni, možno podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinok.

Podľa § 61 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

4) K rozpornosti rozhodovacej činnosti:

68. Ďalej Najvyšší súd konštatuje, že okrem napadnutého rozsudku krajského súdu mu boli v iných, a čo do rozsahu účastníkov, skutkového stavu a právneho hodnotenia vecí, predložené v iných odvolacích konaniach niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, a to aj senátu v rovnakom zložení, v ktorých krajský súd bez bližšej argumentácie k skôr, resp. v rovnaký deň rozhodnutým veciam, dospel k celkom odlišným záverom, t.j. že vybočil zo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti.

Takýto prístup môže vzbudiť u účastníkov pochybnosti o dodržaní zásady právnej istoty, ktorá v sebe nepochybne zahŕňa aj predvídateľnosť súdnych rozhodnutí.

69. K uvedenej problematike sa Najvyšší súd už vyjadril prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti (rozsudok sp. zn. 1 So/54/2013 z 13.08.2013) tak, že:

„K prelomeniu záväznosti už vysloveného svojho právneho názoru musí správny súd výslovne uviesť argumentáciu, ktorá vychádza najmä zo zásadnej zmeny právneho prostredia (legislatívne zásahy zákonodarcu akceptované v demokratickej spoločnosti, resp. judikatúrny zlom vyvolaný rozhodovacou činnosťou ústavného alebo medzinárodného súdneho orgánu), či zo zistenia odlišného skutkového stavu alebo autoritatívne vyvolané prijatím protichodného zjednocovacieho stanoviska Najvyšším súdom.

Ak tak neučiní, potom svojim postupom vyvolá vadu, ktorá v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. ma podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, lebo porušuje zásadu legitímneho očakávania účastníka.“

V.

70. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovaných rozhodnutiach sp. zn. 10 Sžp/3/2013, 2 Sžo/72/2007 a 1 Sžp/1/2010, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa pri rešpektovaní princípu právnej istoty od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní v dostatočnom rozsahu zhromaždiť podklady pre objasnenie výnimky požadovanej dotknutým subjektom z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z.z. a ďalej pred vydaním rozhodnutia riadne umožniť oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia.

71. Nakoľko išlo o základnú argumentáciu žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho procesného riešenia situácie na strane žalobcu a ktorá vymedzovala rámec meritórneho súdneho prieskumu, ostatné jeho odvolacie námietky, ako aj námietky iných osôb boli týmto skonsumované. Preto sa Najvyšší súd inými námietkami ďalej nezaoberal.

72. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania, ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko

dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.), ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky iba vo výnimočných prípadoch (§ 250ja ods. 5 O.s.p.), a tento prípad v prejednávanej veci nenastal, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

Podľa § 250ja ods. 5 O.s.p. proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak.

73. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu súd prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

74. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobcu listom zo 16.09.2013 s oporou vo vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísliła a o správnosti ktorých nevznikli pochybnosti:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (12) - 1 úkon práv. pomoci 127,16 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,63 €

1.1.2. podanie žaloby (12) - 1 úkon práv. pomoci 127,16 €

1.1.2.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,63 €

1.1.3. odklad vykonateľnosti (12) - 1 úkon práv. pomoci 63,58 €

1.1.3.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,63 €

1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.2.1. podanie odvolania (13) 1 úkon práv. pomoci 130,16 €

1.2.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,81 €

1.2.2. podanie (13) 1 úkon práv. pomoci 130,16 €

1.2.2.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,81 €

2. z náhrady 20% DPH

tzn. v celkovej sume: 740,07 €

75. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátkou, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 16.09.2013, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

76. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany životného prostredia je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. §

250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

77. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).